

POSTANOWIENIE

23 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 23 lipca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku K.L.

z udziałem E.L. i P.L.

o stwierdzenie nabycia spadku po M.L.

na skutek skargi kasacyjnej K.L.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z 16 maja 2025 r., III Ca 413/24,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 6 listopada 2023 r. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu stwierdził, że spadek po M.L., s. E. i A.; urodzonym [...] 1932 r., zmarłym [...] 2020 r. w Ł., którego ostatnim miejscem zwykłego pobytu był N., na podstawie testamentu notarialnego z dnia 5 stycznia 2012 r., rep. A nr (...), sporządzonego przed notariuszem B.C., nabyła w całości żona E.L., c. A. i M. (pkt 1) i orzekł o kosztach postępowania (pkt 2 i 3).

Postanowieniem z 16 maja 2025 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu oddalił apelację wnioskodawcy K.L.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że na gruncie art. 945 § 1 k.c. występują rozbieżności

w orzecznictwie sądów, przy czym nie sprecyzował ich bliżej. Skarżący ograniczył się do obserwacji, że „coraz powszechniej dochodzi do sporządzania testamentów w wyniku nacisków, presji, szantażu, wielokrotnego namawiania potencjalnych testatorów, nierzadko osób w podeszłym wieku”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na potrzebie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w judykaturze sądowej i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (postanowienia Sądu

Najwyższego: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

Skarga kasacyjna nie czyni zadość powyższym wymaganiom. W lakonicznym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na rozbieżności w wykładni art. 945 § 1 k.c., przy czym nie sprecyzował na czym miałyby one polegać. W konsekwencji powołana przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie została wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

A.G.

[a.ł]